

POSLEDNÍ SLOKA

Lou

Nicholina nezaútočila přímo. I když jsem měla zavřené oči, scéna kolem se mi propalovala přímo do vědomí. Pomalu v kouři zvedla nůž a prohlížela si přitom jeho čepel zmáčenou Anselovou krví, zatímco jí jsem se dál skláněla nad jeho mrtvolou s pažemi pevně obepnutými kolem jeho ramen. Jejíma očima jsem viděla, že jsem k politování. A ona si to vychutnávala. Vychutnávala si tu odpornou bolest ve mně, ten temný, šíravý jed. Byla úplně stejná jako ta její.

Měla jsem se donutit vstát – bojovat, utéct, udělat cokoli jiného. A když jsem se nedokázala postavit, měla jsem se plazit. Měla jsem zatnout pěsti a vzdorovat zvonění ve svých uších, měla jsem jí plivnout do tváře, než mi vrazila nůž do zad.

Ale nedokázala jsem to udělat. Nedokázala jsem ani zvednout hlavu.

„Já mám ale narozeniny až příští měsíc,“ namítl krotce, lahev si ale i tak přitiskl k tělu. V nestálém světle ohně zářil jeho tiše radostný výraz. „Nikdo mi nikdy...“ Odkáslal si a naprázdno polkl. „Ještě nikdy jsem dárek k narozeninám nedostal.“

Ještě nikdy nedostal dárek k narozeninám.

„Mám už dost toho, jak mě všichni musí chránit. Pro změnu bych se rád chránil sám, nebo dokonce...“ Když jsem se zamračila ještě víc, složil hlavu do dlaní a zatlačil si na víčka. „Chci prostě jen prospět skupině. Už nechci být ten zmatený ňouma. Chci toho tolik? Já jenom... prostě nechci být přítěž.“

Přítěž.

„Pořád se po tobě kouká.“ Ansel zakopl o zbloudilou větev a přistál ve sněhu. Absalon mu ladně uhnul z cesty.

„Jasně že jo. Jsem objektivně vzato krasavice. Obdivuhodný výtvar přírody.“

Ansel si odfrkl.

„Pardon?“ Uraženě jsem koplá sněh jeho směrem a on se málem znovu svalil na zem. „Asi jsem se přeslechla. Správně bys měl říct: „Ó Bohyně, tvá krása je darem nebes a nám smrtelníkům budiž požehnáním uzříť tvou skvostnou tvář.“

„Ó Bohyně,“ chechtal se a oprašoval si sněh z kabátu. „To určitě.“

Zalapala jsem po dechu, napůl jsem se smála a napůl vzlykala a kolébala jsem se dopředu a dozadu. Nedokázala jsem to vydržet už ani vteřinu – tu obrovskou zející díru ve svém hrudníku, kde kdysi býval Ansel. Kde bývala Estelle a moje matka a Manon a můj otec a Coco a Beau a Reid. Kde jsem kdysi bývala i já. Šťastná, celá, v pořádku a v bezpečí. Co se to stalo? Jak jsme se sem dostali? Určitě jsme neudělali nic, čím bychom si tenhle život zasloužili. Jestli si někdo jako Ansel za své snažení a dobro vysloužil jen zanedbávání, samotu a bolest, jakou naději jsme měli my ostatní? Lhala jsem, zabíjela a podváděla – rozerval jsem samotná vlákna svojí duše – a přece jsem tu pořád byla. Zasloužil si víc. Zasloužil si mnohem víc, než kolik se mu kdy dostalo. Jindy bych křičela a běsnila nad nespravedlností toho všeho, nad tou nesmyslností, ale žádný vztek už teď nemohl nic změnit. Tohle byl život.

A Ansel byl mrtvý.

Další den, týden nebo měsíc budu takhle držet mrtvé tělo Reida nebo Coco. Beua nejspíš zabije jeho vlastní otec, stejně jako moje matka nakonec zahubí mě. Tenhle příběh mohl skončit jen jedním způsobem. Bylo hloupé uvažovat o čemkoli jiném. Tak hloupé a naivní.